

בס"ד בבא בתרא דף לג: - לד. השוואת המקרים

אילו	שני עדים	מינך זבניה, אכלתי שנות חזקה, הביא עד אחד	נסכא דרבי אבא	חד סהדא, תרתי שני, פירי
	לא עדים	עדות גמורה, חזקה עם טענה, נשאר בידי הלוקח	אילו היו שני עדים שחטף היה חייב. אין אדם נאמן לחטוף ולומר שלי. העמד ממון על חזקתו	מחזיר קרקע ופירות
	עד אחד. בעל הדין מכחיש	אין חזקה כלל מוציאים מיד המוחזק ונותנים לצד שכנגד	חטף ללא עד, נאמן. חטפתי והיא שלי נאמן במיגו שהיה יכול לומר זה שלי (בלי שחטפתי) והיינו מאמינים לו כי זה תחת ידו.	מחזיר הקרקע ונשבע על הפירות ששלו אכל (כי אין עדים על אכילת פירות ומיגו שיכול לומר לא אכלתי נאמן לומר אכלתי שלי)
באמת	טוען שזה שלו	היה חייב שבועה (אילו לא היה קרקע)	חייב שבועה כי עד אחד מחייב שבועה. אם לא ישבע, ישלם.	"
	יש עד	אין לו שנות חזקה. אי אפשר לתת ללוקח	לחייב תשלום: אי אפשר – אין שני עדים שחטף ויש לו מיגו שנאמן כי יכל לטעון שלי ולא חטפתי	לחייב תשלום פירות: אי אפשר- אין שני עדים שאכל ויש מיגו שיכל לומר לא אכלתי
	אינו מכחיש	הוא מחייב את המוכר שבועה. אי אפשר לתת למוכר.	לפטור אותו: אי אפשר – יש עד אחד נגדו (ואילו לא הודה שחטף היינו מחייבים שבועה), הורע כוחו של המיגו	לפטור אותו מתשלום פירות: אי אפשר – יש עד האומר שאכל וממילא אין לו מיגו שיכול לומר לא אכלתי
		אי אפשר להשבע על הפירות כי השבועה אינה ממין הטענה. הטענה: אכלת פירות שלש שנים, השבועה: אכלתי את שלי. השבועה צריכה להיות לא אכלתי וזה אינו יכול להשבע כי מודה. (זה להסבר שהמחזיק הביא את העד – אין מקבלים עדותו על החזקה כי הוא רק עד אחד אבל מקבלים את עדותו לגבי אכילת פירות, דבר המחייב את המחזיק שבועה כי אחרת יצטרך לשלם פירות למוכר. ולהסבר שהמערער הביא עד, יותר מובן (מהריט"ץ)	לחייבו שבועה: אי אפשר – אין השבועה (חטפתי שלי) עונה על העדות (ראיתי שחטפתי). השבועה נגד עד זה היא: לא חטפתי, דבר שאינו יכול להשבע כי מודה שחטף.	לחייב שבועה: אי אפשר – אין השבועה ממין הטענה: הטענה: אכלת פירות, השבועה: אכלתי שלי. השבועה צריכה להיות: לא אכלתי דבר שאינו יכול להשבע כי מודה.